

נפטרה מיונה. סיפור על שתי נשים



מוהל. הילטון, בושך. וארייטי

בגין, או כל אחד משרייהקבינט שלו. גם על שרותה במוסדות ממלכתיים אחרים, בחברת אליהו נדאלישר ויצחק שמיר, לא ריברה מעולם.

גם חייה הפרטיים נהפכים אצל מירה אברך ליתרון. על העובדה שאין לה בעל, כדיווג תומך או ילדים היא אומרת: "מה יכולתי לקבל מחתונה שאין לי? אני לא צריכה אדם ילדי. קל לי לקפוץ ממקום למקום כשאני לבר. אני אוהבת ילדים, אני אוהבת תינוקות, או מה אני יכולה לעשות?"

הדרך אל הצמרת

הופעתה של מירה אברך באירגון וארייטי, גוף עולמי לטיפול בילדים חריגים, באה לרבים כהפתעה.

באחד הימים הוזמנו אנשייתיקשות למסיבתעיתונאים בבית פרטי — ביתה של אשת-החברה העשירה פייגי צימרמן בכפר שמריהו. שם, לפתע, נודע למוזמנים כי מירה אברך התקבלה כחברה בהנהלת-האירגון.

זה היה ארבעה חודשים אחרי שיונה קלימוביץקי התמנתה כמנכ"ל האירגון. כשנשאלה על כך, סיפרה קלימוביץקי כי שמה שהצליחה לגייס את אברך לפעילות, בשל קשריה עם אנשים מפורסמים. קלימוביץקי התמימה לא הבינה מה חוללה לעצמה.

באירגון וארייטי יש כמה ועדות. אחת מהן היא ועדת-הלב. זוהי למעשה הוועדה המרכזית של האירגון. שבראשה עומד איש הביטוח העשיר אשר כדיוחנן. היא עוסקת במתן עזרה כספית ותמיכה נפשית ריגשית לילדים מקופחי-גורל. כדיוחנן, הנחשב על ידי עוזריו כאחד מל"ו צדיקים, מוצא זמן כדי

ביחסה לקלימוביץקי.

זה התחיל בכך שאברך התחילה לבקש את כל מעשיה ופעולותיה של קלימוביץקי. לדברי אברך, קלימוביץקי דואגת רק לעצמה, מרליפה לעיתונות ידיעות על עצמה ונטלת לעצמה את הזכות על מעשיה של אברך ושל האירגון כולו.

הקרב על העיתונות היה, כנראה, המכריע. אברך טענה שקלימוביץקי, כמנכ"לית, אינה צריכה בכלל לקיים קשרים עם התיקשות. וזהו תפקידה של הנשיאה — היא עצמה.

לדברי קלימוביץקי, אברך התחילה להטריד אותה בעשרות שיחות-טלפון בכל שבוע, להנחית עליה הוראות נוקשות, להתערב במעשיה.

השיא הגיע ערב האירוע השנתי החגיגי, שהוא היהלום ככתר של וארייטי. אות מתבר רותיה של קלימוביץקי התקשרה איתה וסיפרה לה שאברך פועלת מאחורי גבה חציצה למישהי אחרת את תפקיד מנכ"ל האירגון. יונה קלימוביץקי התאפקה ולא הניבה אבל הפיצוץ הגיע באירוע הגדול.

פיצוץ באירוע

הנשף השנתי של וארייטי הוא עניין יוקרתי, שכל השמנא הסלתא של החברה "הגבוהה" מוזמנים אליו, רובם

בתשלום, כמובן.

הפעם היו שיבושים רבים באירוע. וארייטי הוא אירגון שנוסד על ידי כוכבי-קולנוע ואנשי-בידור למען ילדים מקופחי-גורל בעולם. באירוע אמנם נכחו מפורסמים רבים, בעיקר חברה של אברך וכוכבי הטור שלה בעיתון. אך נעדרו ממנו החלוטין אנשי קולנוע ובידור מהארץ ומחו"ל. הנשף הפך הפגנת-כוח של הנשיאה, מירה אברך. במדור רחל המרחלות בהעולם הזה התפרסם קטע על המריבה בין שתי הנשים, ועל הליקויים במסיבה. התוצאות לא איחרו לבוא.

הנשיאה פנתה אל המנהלת והורתה לה לכתוב מיכתב למערכת העולם הזה, שבו היא מכחישה את הנאמר בכתבה. נוסף על כך דרשה שקלימוביץקי תכתוב שמערכת-היח"ס סים שלה עם אברך היא תקינה לחלוטין. היא האשימה אותה בהפצת הרברים. קלימוביץקי סירבה לכתוב מיכתב כזה, בטענה שהיא בכלל אינה מעורבת בעניין, ושגם לה נודע כאמצעות חברות שלה שאברך רוצה להיפטר ממנה.

אברך הפסיקה לדבר עם קלימוביץקי לחלוטין, והפעילה את כל כוחה כדי לסלק אותה מהאירגון.

קלימוביץקי הבינה שבתנאים כאלה לא תוכל להמשיך לתפקד, והחליטה להתפטר מניהול האירגון בסוף חודש יוני.

אברך ניצחה. היא תישאר השליטה היחידה באירגון.

מירה אברך משתלחת



אל דסה, העולם הזה

הכבוד

לאברך תאוה בלתי-מרוסנת לשמות נוצצים, למטוסים פרטיים, לאירוח בארמונות ולפסטיבלים עם רוזנים ושועי-ארץ. היא יכולה לצלצל לזויה להט, אשת ראש עיריית תל-אביב, ולבוא אליה בטרונות, בכבי ובנידנורים, כדי שזו תזמין אותה לאירוע פרטי שהתיקשות לא הוזמנה אליו, עד שהיא משיגה את מטרתה.

לעומתה, קלימוביץקי רחוקה מהגדרה של אשת-חברה. מסיבות-קוקטייל ואנשים מפורסמים אינם מעניינים אותה המפורת אישיות. אברך הגדילה לעשות כשהומינה לבית את נשות הבוודס, שהיו בארץ בביקור ממלכתי. עם סיום הארוחה לקחה אותם לסיוור בדירתה, והראתה להם את המלתחה המפוארת שלה. האורחות התפעלו מהשמלות, ושאלו אותה מי עיצב אותן. היא סיפרה להן שזה המעצב החביב עליה, עודד גרא. הסיפור כולו התפרסם כמה ימים לאחר האירוע בטור שלה. היא לא טרחה לציין שהמארחת המקסימה והאלגנטית היתה היא בעצמה, אבל היא הצליחה להשחיל לסיפור את שמו של עודד גרא, חברה הטוב, התופר את מרבית השמלות שלה.

היא גם מרגישה פעמים רבות שהיא יודעת הרבה הרבה יותר ממה שהיא מוכנה לגלות ולכתוב, כי דיסקרטיות היא התכונה שאיפה שרה לה להחזיק מעמד כליכך הרבה שנים. היא רומזת שאצלה בסלון או במיטבה קמו ונפלו ממשלות. אך איש אינו משלה עצמו לרגע ששימעון פרס או אנשי-שררה אחרים גילו לה סודות מריניים או צבאיים.

יונה קלימוביץקי, שהיתה כמשך השנים הארוכות, שבהן שירתה את מנחם בגין, מקורבת לסודות השמורים ביותר, לא התהדרה מעולם בנוצות אורתון של מנחם

להשתתף בכל הישיבות. הנשיאה, מירה אברך, לא באה אף לשיבה אחת וגם אינה מתעניינת במה שקורה שם. היא העדיפה לעמוד בראש ועדת-האירועים, העוסקת, כמובן, בנשפים ובאירועים חגיגיים שנועדו לאסוף כסף עבור האירגון. וארייטי פעל בציועה במשך שנים רבות. בראשו עמדו שבתאי אנגל, שכיהן כנשיא. ואורה טבת, שהיתה מנהלת-האירגון. כשפרשה טבת אחרי 19 שנה, קיבלה יונה קלימוביץקי את התפקיד. היא לא הכזיבה, והחדירה דם חדש לפעולות. היא עסקה בחיפוש אחר תורמים פוטנציאליים. בתקופה הקצרה-יחסית שבה כיהנה בתפקידה, חדר האירגון לתודעת הציבור, קלימוביץקי הפעילה מכש על העיתונות, כדי שתפעל למען האירגון, ופעולה זו הניבה תוצאות.

בין השאר ביקשה לצרף את העיתונאית מירה אברך לאירגון, כאחת הפעילות. בשנה וחצי שקדמו לכך היתה אברך בבחינת עיתר נאית-כדימוס, שפרשה לכתבת זיכרונותיה. היא השתלטה על האירוע במרץ ובמרפיקנות המאפיינים אותה, וגרמה לאי-נוחות בקרב הנוכחים, כשניסתה לנתב את השיחה אל כישוריה האישיים. בנאיכיות שלא-תאמן, בלעה קלימוביץקי בצמא את דברי אברך ועודדה אותה.

הימים חלפו, הנשיא שבתאי אנגל החליט לפרוש מתפקידו, ובהנהלת-האירגון התחילו לחפש אחר נשיא חדש. אברך הפעילה מכש, כדי להשיג את התפקיד. היא התחנפה גם לקלימוביץקי, שבלעה את הפתיון, ושהפ עילה גם את קשריה שלה. היא שיכנעה את ההנהלה בחשיבות הענקת התפקיד לאברך. ואכן, העיתונאית זכתה בכבוד ובתפקיד המיוחל. ומאותו הרגע חל שינוי דרמאטי